

LYŠKÁNORA 124

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Traven 1091

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Historie a státní uspořádání Dormalské říše * Novinky liscannorské 1090/91

*

* Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Nejseš schopnej zvednout se od tlačenky...“

Jonas Wreda k Babačanu Borůvkovi

„...Lismorr neni Armiden...“

Babačan Borůvka

„...Doma jsem řekl, že Nif je barbar, a už jsem to chytil...“

Jonas Wreda

Historie a státní uspořádání Dormalské říše

Zifnab Lenthan

Vláda

Království. Král ale nemá fakticky žádnou moc. Moc je decentralizována a soustředěna do rukou trpasličích šlechticů, kteří mají velkou samostatnost.

Charakteristika

Dormal je trpasličí podzemní říše. Nalézají se zde rozsáhlá naleziště drahých kamenů. Území je také známo jako říše

trpasličích upírů. Většinu šlechty tvoří právě upíři. S okolními zeměmi není Dormal ve styku. Výjimku tvoří Gwendaron, jehož styk se omezuje pouze na občasně obchodní karavany z Erixu.

Armáda

Armádu tvoří především soukromá vojska trpasličích a upířích pánů, i když král vojenskou silou disponuje také. Hlavní složkou branné moci jsou nemrtví trpasličí, kteří tak slouží své říši i po smrti.

Obyvatelstvo

Veškeré obyvatelstvo tvoří trpasličí nebo jejich nemrtví soukmenovci. Dormalští trpasličí vnímají jako čest, že budou po své smrti vybráni k oživení.

Města

Každé město slouží zároveň i jako pevnost. Jejich přesný počet není znám.

Hospodářství

O dormalském hospodářství se toho moc neví, ale je nejspíš na vysoké úrovni.

Kultura

Není nic známo.

Historie

Dějiny samostatného Dormalu se píšou od roku 670, kdy byl sesuven částí hor odříznut jih království Kazzd. Sesuv horského masivu zneprůchodnil veškeré cesty na sever. Trpasličí z odříznutého jihu neváhali a vyhlásili vlastní království, které ale bylo dvacet let po této události napadeno mocným nekromantem Shatilem. Po deset let trvající válce byl Shatil konečně poražen, a to hlavně díky Daggrandu Nelítostnému a Turvovi Kamenné Kostí. Bohům žel se ukázalo, že během bitev byli Daggrand a někteří další páni přeměněni na upíry. Po velmi bouřlivé debatě bylo hlavně díky Turvovi rozhodnuto, že se s upířními lordy nepovede válka. Zhruba kolem roku 750 se rozpoutala upíří válka. Příčinou se stala událost, kdy byl trpasličím pány zabit Daggrand. Válka trvala čtyřicet let, během nichž byla populace Dormalu snížena na polovinu. Moc upířích pánů nebývala stoupla a také jich přibývalo. Jsou známy pouze dva případy, kdy trpasličí pán, podstoupivší přeměnu na upíra, raději spáchal sebevraždu. V roce 940 se upíří páni rozhodli (se souhlasem trpasličí šlechty) rozšířit svá území do málo obydlené oblasti na východě. Zde se jim podařilo obsadit řadu městeček. Obyvatele porobených území však požádali o pomoc stále sílící Gwendaron. Po dvouleté válce v letech 945-947, kterou vedl Rudovid Kafka, byli upíří páni zatlačeni zpět do podzemí. Gwendaronská armáda, vědoma si toho, že upíří musí být zlikvidováni, za nimi podnikla rozsáhlé tažení. Nicméně po té, co se na stranu upírů přidala i trpasličí šlechta, byl Gwendarron z dormalského podzemí vytlačen. S vědomím, že se Gwendarronu nepřehledné podzemní prostory divokých hor podaří dobýt jen za cenu obrovských nákladů, byl nakonec uzavřen mír s tím, že přístupová cesta do Dormalu zůstane uzavřena mocnou pevností. Fortifikace byla vystavěna roku 965.

Vládcí

Nejsou známi.

Novinky liscannorské 1090/91

Jorchen Kierke, starosta liscannorský

O předradostinách roku 1090 bylo napraveno chybné úřední rozhodnutí ohledně vlastnictví domu č.p.24 (viz. předešlé novinky liscannorské). Hrobníku Haardunovi Rugornskému bylo zasláno vyrozumění o revokaci úředního rozhodnutí, vydaného mým předchůdcem v úřadě, a o napravení vlastnických vztahů. Vlastníkem předmětné nemovitosti, jak je nově uvedeno i v úředních záznamech, je právoplatně chápán pouze Haardun Rugornský. Jelikož jsem si vědom, že chyba nevznikla zaviněním obyvatel domu č.p.24, ale bývalým vedením starostenského úřadu, rozhodl jsem se jako gesto dobré vůle revokovat své dřívější rozhodnutí o nepovolení sňatku Haarduna a Eleanor, kteří jsou, jak víme všichni, příbuzní a sourozenci. Blahosklonně jsem uvolil, že pokud mne požádají znovu, budu s provedením úředního aktu souhlasit. Neodpustil jsem si však znovu připomenout nemorálnost a odsouzenitelnost takového vztahu. Také jsem doporučil, aby se po případném sňatku manželé zbavili nepoužívaného majetku jeho odprodejem. Úřad starosty je nakloněn za přijatelnou cenu, tj. cenu odpovídající aktuálnímu stavu, předmětné nemovitosti č.p.2 a 5 odkoupit, případně doporučit ke koupi vážnému zájemci.

V centru obce na půli cesty mezi hostincem a domem starosty byla postavena poplašná zvonice, takzvaná Poplašnice. Její výstavba probíhala mezi dvanáctými a dvacátými předradostinami. Zvonice sestává z kamenné podesty se schůdky a čtyř kamenných pilířů završených šindelovým zastřešením, kryjícím bronzový zvon. Náklady na stavbu činily čtyři sta zlatých, zvon byl zakoupen v Nurnu již použitý za částku pěti set zlatých. Poplašnice je určena pro

vyhlašování poplachu, obecních shromáždění zásadní důležitosti, dále k vyzvánění na počest narození, sňatku a úmrtí občanů obce. Ostatní účel či zneužití se přísně zapovídá.

Výdajem dvou set zlatých byl zakoupen věžeňský vůz, tak. řečený Vozejk, čtyřkolé trestní zařízení s ojí, třemi samostatnými fochy a krycí plachtou z voskovaného plátna. Každý z fochů je vystlán slámou a vybaven kamenným žlabem. Tato pohyblivá obecní šatlava, postavená na základě letité zkušenosti ze služby u Hraničního sboru, byla převezena do obecních maštalí a dána ve správu Gawinovi Ruindorskému, obecnímu pasákovi. Gawin Ruindorský je tedy považován za obecního drába. Uvažuji, že s rozšířením jeho činností ve službách obce mu bude v budoucnu také adekvátně zvýšen plat. Pevně věřím, že udělování trestů odnětí svobody v obecním Vozejku bude aktem velmi sporadickým a krajním. Kontrolou bezpečného uskladnění vozejku jsem zjistil, že v maštalí jsou ustájeni dva velbloudi, kteří tu zbyli po zesnulém Al-Rahemovi a dnes tedy patří do majetku obce.

O druhých poradostinách roku 1090 byla na náklady obce v hostinci U hrocha Haardunovi Rugorskému a Eleanor Rugorské vystrojena veselka a byl tak úředně stvrzen jejich sňatek. Spolu se svědky, tj. hostinským Lunciem Nórienským a Pamillou Peškovou, a za účasti starosty obce byli budoucí novomanželé znovu upozorněni na krajní nevhodnost svého rozhodnutí ve vztahu k morálním hodnotám udržovaným a ctěným většinovou populací v tomto koutě Starého světa, ale vzhledem k jejich trvání na porušení zásad dobrých mravů, a také s ohledem na předchozí úřední příslib, byli nakonec sezdáni a prohlášeni mužem a ženou. Soud nad hříšníky je od zmíněného okamžiku v rukou bohů. Na náklady obce byla přítomným vystrojena hostina o dvou chodech. První chod

pivo, druhý chod pivo, klobása a chléb. Servírováno na stůl s čistým ubrusem. Vzhledem k tomu, že oba svědci se vzdali nabídky na honorář, stál zmíněný úřední akt obecní pokladnu pět zlatých.

O patnáctých poradostinách vpodvečer se pod vedením trpaslíka Gruba do Liscannoru ze své cesty do Nabatelu vrátila Nurnská družina. V turnaji, jehož se družina zúčastnila v barvách gwendarronského prince Torgana, uspěla beze ztrát a Nurnským se podařilo porazit všechny soupeře. Tímto vítězstvím družiníci zajistili pro nejmladšího z Lintholdových synů nabatelský trůn a ruku princezny Valerie. Dva dny poté, sedmnáctého, Liscannor navštívil princ Torgan osobně s početným vojenským doprovodem a vyplatil Nurnským tučný žold. Měl jsem tak možnost se princem jakožto starosta domovské obce Nurnské družiny osobně představit, a také jsem představil svoji choť, Dorynis Malou-Kierke. Navečer byla uskutečněna tradiční dražba a tedy definitivní tečka za úspěšnou výpravou, jež se do družinových kronik zanesla pod označením Válec.

Trpaslík Grub, který je družinovým střelmistrem, mne navštívil s uctivou žádostí o poskytnutí malého pozemku někde stranou obce, kde by se mohl věnovat rozborům třaskavých substancí a směsí a kde by několikrát do měsíce mohl provádět řízené odpaly. Bylo vidět, že je veden čirým zájmem a zapálením pro věc, jež by mohla mít v budoucnu pozitivní užitek pro Nurnskou družinu. Pozemek jsem mu tedy ochotně propachtoval stranou obce v lese za malým kopcem, aby ozvučky výbuchů neobtěžovaly obyvatelstvo vsi. Povolil jsem stavbu prkenné boudy, ale upozornil jsem Gruba, že stavba nebude sloužit k účelům ubytování a nebude jí přiděleno číslo popisné. Střelmistr za pomoci najatých dělníků započal s pracemi na

budování prkenného oplocení a malé boudy.

Při pohledu na lesík, který se za dlouhá léta životaschopně rozrostl na kopci s dominantou bílé elfí věže, a též na hájky ovocných dřevin, vysázené ve vsi mým předchůdcem, rozhodl jsem se zvelebit území Liscannoru větší zelenou plochou v místech, kde kdysi malý remíz býval, ale po řádění roku 1086 odvolaného rybníkáře Vildy Peška, opilce a černé skvrny obce, po hustém krásném remízu zbylo toliko pár zubožených stromů a kopřivami zarostlá hromada hlušiny, již místní potupně nazývají Žinglovým kopcem. Rozhodl jsem se obětovat částku osmi tisíc zlatých na výsadbu stromků, které by jizvy Peškova cynického vandalismu v okolní krajině do pár let dokázaly zakrýt. Jsem přesvědčený, že v tomto ohledu je bolestivá finanční oběť na místě. Vandalismem jedince zákonitě trpí celek. Předpokládám, že si pan Pešek uvědomí rozsah a dopady svého hanebného jednání při takzvané rekonstrukci rybníka a zde vyčíslené výdaje, jež stály nápravné práce starostenskou pokladnu, v budoucnu uhradí formou dobrovolného finančního daru. Na procházky mladým remízem bychom se mohli těšit někdy ke konci roku 1093.

Šestnáctého sečna Otakáro Vesta, který se nakrátko vrátil z Bořimska, zakoupil u hostinského Luncia prase a uspořádal pro obyvatele obce venkovní hostinu s rožněním, a to na počest své plánované svatby. Svatba se uskuteční v Bořimsku o 3. zimosmeti a na dalekou cestu do zámoří se s nastávajícím novomanželem vypraví Jonas Wreda, jenž byl hobytem vybrán za svědka. Věřím, že pan Jonas Wreda, elf z bílé věže, po svém návratu podá pravdivé a ničím nepřikrášlené svědectví o svých zážitcích ze země hobitů. Přeji mu šťastnou plavbu, pobyt a především - šťastný návrat!

Na sklonku léta byl sklizen Jantern a na obecním shromáždění v hostinci U hrocha vydraženo šest plodů. Výtěžek z dražby vynesl obecní pokladně deset tisíc dvě stě zlatých. Což více než dostatečně pokryje náklady na výsadbu Peškem zničeného remízu, kdyby snad dotčným na uskutečnění finančního daru rezignoval.

Občan Grub mne informoval, že se stal obětí vyhrožování, a to stran Babačana Borůvky ohledně onoho pozemku v lese. Pochopil jsem, že Borůvka Gruba v lese ustavičně šmíruje a že je stran hobita trpaslíkovi snad dokonce vyhrožováno fyzickou likvidací. Na ten úkor mě Grub požádal, zda bych mu nemohl pozemek směnít za jiný někde opačným směrem od pozemku původního. Vyjevil jsem zásadní postoj, že pozemek byl jednou zaknihován a není možné, aby tady kdokoli komukoli vyhožoval. Na druhý den jsem dal Borůvkovi zřetelně na srozuměnou, že s takovými praktikami musí okamžitě přestat. Pochopil jsem, že Borůvka si z nějakého neznámého důvodu les nad Liscannorem nárokuje, jako by mu snad patřil, což je ale velice mylný dojem, nezakládající se na vlastnické realitě. Tím jsem věc považoval za vyřízenou. Brzy jsem se ale od Gruba dozvěděl, že Borůvka si plánuje propachtovat pozemek a ten posléze s Grubem směnít. Ovšemže pod nátlakem. Dokonce jej na směnu připravil dříve, než nějaký pozemek vůbec získal. A dozvěděl jsem se také, že Borůvka ve vsi rozhlašuje, že je starostenským úřadem soustavně šikanován. Brzy mě navštívil Borůvka osobně, za doprovodu po zuby ozbrojeného Nifa, a požadoval propachtování pozemku za účelem pěstování jakýchsi květin. Toto jsem s odkazem na fakt, že u svého stávajícího obydlí dosud nevsadil byť jen pampelišku, samosebou zamítl. Nejsem vydíratelný a nadále budu Borůvkovy budoucí žádosti řešit výhradně písemně. Barbara Nifa žádám

propříště o rozvahu. Bude-li ještě někdy Babačan Borůvka přistižen, jak kterémukoli obyvateli vsi byť jen slovem nebo gestem vyhrožuje, bude proti němu použito razantního postupu, včetně takových, kteří mu chtěli sekundovat. Občana Borůvku považují za prolhaného a všemi mastmi mazaného tvora, který se neštítí ničeho. Bylo by vhodné se trpaslíku Grubovi omluvit. Na omluvě vůči starostenskému úřadu netrvám.

Koncem sečna se rozmohly případy zneužívání Poplašnice neznámou osobou, a to především v nočních hodinách. Došlo i k několika případům zneužití Poplašnice osobami ztotožněnými. Prozatím z důvodu neexistence jasné vyhlášky toto jednání nebylo trestáno a případy byly řešeny ústní domluvou. Co se týče neznámého vandala - bylo spuštěno vyšetřování, které po vyloučení jiných osob omezilo podezřelé na čtyři osoby, z nichž dalším vyšetřováním vyšlo najevo, že noční poplachy má na svědomí Fenx Worna. Worna je osoba šedovského původu, kudůk bez občanství, který pobývá v dlouhodobě pronajatém pokoji hostince U hrocha výhradně z titulu své příslušnosti k Nurnské družině. O Fenxi Wornovi nemám valného mínění. Při pokusu o domluvu se choval zpupně a následně na adresu starostenského úřadu uvedl několik velmi nevhodných a sprostých nadávek. V intencích uvedeného jednání bude stran starostenského úřadu ke zmíněnému Šedovanovi v budoucnu zaujímán náležitý postoj a se zřetelem výše uvedeného budou úřadem posuzovány jeho případné žádosti. Přesto kudůkova provinění zatím nejsou považována za natolik závažná, aby bylo nutné přistoupit ke krajním postupům. S ohledem na Wornovo členství v Nurnské družině jsem však nakloněn věci řešit v klidu a také jsem připraven přijmout jeho případnou omluvu a závazek slušného chování do budoucna.

O sedmnácté zimosmeti se uším Liscannořanů donesla očekávatelná, leč veskrze smutná zvěst. Přinesl ji barbar Darghaz z města, kde pracuje jeho družka Aldara Habánová. Skonal král Linthold a země se ponořila do hlubokého zármutku. Brzy tuto zprávu potvrdili i další lidé a starostenský úřad byl posléze oficiálně obeznámen o vyhlášení třicetidenního státního smutku s povinností obcím s vlastní zvonící na znamení hlubokého zármutku třikrát denně zvonit na zvon. Povinným vyzváněním jsem pověřil obecního drába Gawina Ruindorského. Korunovace nového krále, korunního prince Teydrika, byla palácem stanovena na první den měsíce přednovoroku.

Doneslo se mi, že Lotd Ruindorský, bratr Gawinův, syn starosty Getda a paní Rii, je často vídán v přítomnosti Eowyn, dcery Narii Moskytové a Yaspera Zámečnicka. Ze společensky přípustných vztahů mám neskonalou radost a naplňují mne nadějí ve správný směr a nadějně vyhlídka! Vztahy odpovídající společenskému postavení mne naplňují pýchou. Lotd Ruindorský by se měl dozajista v budoucnu ucházet o některou z obecních funkcí.

1.11. se z dalekého Bořimska navrátil řídicí obecní školy pan Jonas Wreda a oznámil, že hobit Otakáro Vesta se v Bořimsku dne 3.10.1090 oženil s hobitkou Apolonií Pěničkovou. Jelikož pan Vesta má status liscannorského občana, zaznamenal jsem tuto událost do starostenské knihy, jak mi dle úředních povinností přísluší. Dle vyhlášky se totiž paní Pěničková, dnes Vestová, uzavřením sňatku dost možná i nevědomky stala liscannorskou občankou. Občanství jí lze zbavit pouze tzv. odebráním, to jest úředním aktem, případně by se jej musela vzdát veřejnou proklamací. Vzdání se občanství lze provést i korespondenčně formou žádosti o zbavení statutu občana.

4.11. byla panem Vestou obyvatelům vsi představena paní Apolonie Vestová. Myslím si, že šlo o předzvěst událostí budoucích, to jest o předzvěst oficiálního pozvání pro členy Nurnské družiny a význačné Liscannořany, které jsem obdržel skrze posla z úřadu Branta Rorejse na druhý den. Jednalo se o pozvání na korunovaci prince Teydrika na královském dvoře.

O prvních předradostinách 1090 se zástupci Nurnské družiny a Liscannoru na královském dvoře zúčastnili oficiální části korunovačního ceremonálu a následného společenského bálu. Událost to byla velkolepá a nezapomenutelná. A myslím si, že pro obec jako takovou i pro každého pozvaného jednotlivce, ačkoli si to ne každý plně do hloubky uvědomoval, se jednalo o význačnou poctu. Velkým sálem dominovala jedna zásadní otázka, respektive dohady o tom, která z urozených dam se stane gwendarrorskou královnou a zda bude původu spíše tuzemského či cizozemského. O intimních vztazích nového krále Gwendarronu není nic známo.

Na počest příchodu nového roku byla v obecní hospodě uspořádána hostina a posezení občanů za doprovodu muziky, o níž se ochotně postaral ctihodný elf Ieronýmus, občan z domu č.p.49, který přítomné oblažil hudební produkcí. Z válců jeho skvostného flašinetu zazněly písně pomalé i teskné, rychlé i veselé, dupáky i bojové marše. Myslím si, že po utrpení posledních let, kdy jsme museli naslouchat cajdákům Veselých brachů, kočovné hobitů kutálky, si Liscannořané konečně zasloužili notnou porci kvalitní hudby.

V polovině ponovoroku 1091 oznámil pan Jonas Wreda požeňnaný stav své ženy Sylvany Wredové, rozené Linfalasové. Elfí dítě do naší obce lze po dlouhých letech

temna chápat jako dar od bohů.

Kudůk Fenx skončil v jarnu 1091 za krádež a výtržnosti ve vězení. Tato ostudná událost byla starostenskému úřadu dána ve známost skrze úředníka městské stráže pana Plžce. Vysvětlil jsem dotyčnému úředníku, že pan Worna není občanem vsi, pouze tady krátkodobě pobývá v pronajatém hostinském pokoji a že zkušenosti s dotyčným Šedovanem má obec taktéž velice neblahé. Jelikož si pan Plžec nárokoval vyplatit kauci, odmítl jsem pochopitelně kudůkovy zločiny hradit z obecního a odkázal úředníka městské stráže na krčmáře Luncia Nórienského, který jakožto provozovatel ubytovacích služeb vlastní náhradní klíč od Wornova nájemního pokoje. Za dohledu Luncia městský úředník předmětný finanční obnos zabavil a odjel. Později jsem měl možnost seznat, že Fenx Worna byl z vězení propuštěn.

Série záhadných požárů na území Nurnu z jarnu roku 1091 a vražda penzionovaného generála Jeromeje Belzeka zavedly Nurnskou družinu do služeb státu. Nurnská družina, zavázaná mlčením, zmizela z Liscannoru velice nakvap pod Darghazovým velením hned zkraje deštna a od té doby se po jejich členech slehla zem.

V plovíně deštna 1091 bylo vyplaceno 1200 zl. nepřítomnému řídicímu Jonasi Wredovi. Peníze převzala jeho choť Sylvana Wredová. Dále bylo vyplaceno 350 zl. hrobníkovi Haardunu Rugorskému a 500 zl. obecnímu drábovi a maštalníkovi Gawinu Ruindorskému. Což značí, že Gawinův plat byl spolu s novými kompetencemi navýšen o 150 zl.

Dne 10. deštna se ve vsi objevili jacísi Pytlovi, rodina hobitů, kteří přijeli navštívit Luncia Nórienského, hostinského od Hrocha. To by samo o sobě nestálo za zmínku,

avšak dozvěděl jsem se, že tito Pytlovi mají syna Slavojce Pytla, který je prý vážným nápadníkem Lunciovy dcery Luny. A taktéž jsem byl oficiálně informován, že Vilda Pešek, manžel Pamilly Peškové, Lunciovy sestry, který se celá léta o rodinný pivovar Nórienských, nacházející se v budově statku č.p.40, staral tak, jako kdysi o rybník, to jest že neuvažil ani odlivku piva, byl Lunciem břemene provozování pivovaru zbaven. Objekt č.p.40, označený v plánu obce jako pivovar, je v majetku Luncia Nórienského a tomu po letech marnosti došla trpělivost. Rozhodl se Slavojce Pytla, Lunina vážného nápadníka, učinit novým pivovarníkem. Pan Pytel je podle Lunciova vyjádření čínorodý muž a také prý muž velice zbožný. Víc o osobě pana hobita Pytla však nevím. Zatím mi ani nebyl nahlášen jeho dlouhodobý pobyt, což je v případě, že by se zde hodlal usadit, nutné. Až tak učiní, jistě o něm budu schopen informovat šířeji. Uvidíme, zda se obec dočká i kvalitního lokálního piva. Jsem rád, že se tato záležitost s pivovarem vyřešila. Byl jsem totiž připraven objektu č.p.40 nepřislušné označení „pivovar“ odejmout.

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z let 1084/1085

Volba starosty

Přehoupl se nový rok, rok 1084, a s ním se začaly blížit další starostenské volby. Na první pocit by se mohlo zdát, že by mne volby do obecního úřadu měly pramálo zajímat, ale opak je pravdou. Svou existenci zde pevně svazuji s postem řídicího obecné školy v Liscannoru, a kdo jiný mne dosadil na toto prestižní místo, než právě starosta Bolbuch. A dosud si živě vybavuji, jak málo stačilo, abych se jím nestal, a také dobře vím, kdo se o místo ucházel. Jsem přesvědčený, že

kdyby starosta vybral toho druhého, škola by už neexistovala. S Bolbuchem mě pojí i jiné, stál vlastně za mým vstupem do Nurnské družiny. Tomu starému muži jsem prostě dlužen mnohé a cítím se mu být nadosmrti zavázán. Pevně jsem tedy doufal, že starosta Bolbuch potvrdí svůj úřad, ale okolnosti se toho jarnu vykotily jinak. Starosta Bolbuch totiž oznámil, že kandidovat nebude. Co ho k takovému rozhodnutí přimělo, to bohové suďte, ale já si to vysvětluji tak, že se cítil být už unavený. Unavený z těch lidí kolem, z lidí, kteří se někdy chovají jako utržení ze řetězu. Například ta věc s rybníkem. Rybníkář Pešek se v době, kdy byli Nurnští pryč, rozhodl rybník vypustit a rozdat všechny ryby chudým. Bolbuch mu nařídil rybník zase napustit, ale víc s tím už nezmohl, zvlášť když se Pešek tvářil nechápavě a dobrotivě jako jeliman. Takže Liscannor má teď rybník bez ryb. Vládne nezvykle teplá zima a sněží. Takže blátivá čvachtanice.

V hospodě U hrocha se té zimy a brzkého jara mluvilo o tom, že Gwendarron je zase ve válce, snad ve válce s Mallikornem, ale přišlo mi to hodně divné, poněvadž jsem žádné projevy v té záležitosti ani v Nurnu ani tady nezaregistroval. Život Gwendarronu plynul stejně jako dřív, tedy od desíti k pěti.

Pochytil jsem jednu zajímavost od Kormana Zlotého. Tvrdí, že se na Nurnské univerzitě, respektive v tom, co z ní zbylo po zásahu paní Tiché, dozvěděl, že ledová zeď se tvoří z ohně. Nedivím se, že na bývalé akademické půdě noví přednášející vštěpují do hlav lidu z ulice takovéhle pavědecké bláboly. Tato Zlotého zvěst mne definitivně obrátila na myšlenku pokusit se studovat jinde. Snad proto jsem studium přerušil, a rozhodl se, že se vzdělám tentokrát v placeném kursu někde jinde. Někde jsem zaslechl, že prý v Marrburku se nalézá Vysoké učení marrburské, kde by měli vyučovat i

magii. Ano, Marrburk se zdál být dobrou volbou. Návštěvu Marrburku plánuji na druhou půli roku, hned od konce léta.

Starostenské volby trpaslík Bolbuch vyhlásil na patnáctého jarna a přihlásili se jediní dnha zájemci o úřad. Tedy Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa. Zemikosova kandidatura mě osobně šokovala a představoval jsem si v živých barvách, co by se stalo, kdyby tenhle tvor nedej božům zvítězil. To by byl definitivní konec se vším, co je dobré a co jakž takž ještě stojí na pevných základech. Úděs z těch představ mě přinutil starostenskou volbu sledovat. Byl jsem tedy přítomen volebních proslovů a mohl hodnotit to, co jsem slyšel. Oba dva hovořili víceméně shodně, ale já vím, že to, co působí shodně ještě nemusí být nutně totožné. Řekl bych, že Vesta hovořil upřímně, ale Zemikosa stejnými slovy bohůpustě lhal. O psaní novinek, o správě a poctivém vedení starostenské knihy, o pořádku v obci. Byly to bezobsažné lži, ze kterých bez uzardění vystavěl před našima zraky notně se kymácející horu. V jednom se ale ti dva lišili. Otakáro Vesta po zkušenostech z předchozí striktně odmítl jakékoli paktování se s nemrtvými. Zemikosa naopak řekl, že by jimi vesnici klidně zamořil, že jsou to dobří služebníci. Tahle věc musela nutně rozhodnout a děsil jsem se, na kterou stranu misky vah převáží. Zvítězil ale našťastí zdravý rozum a novým starostou se stal Otakáro Vesta. Ten mě záhy, ještě téhož večera, vyzval, zda bych se nechtěl stát občanem Liscannoru. Odvětil jsem, že nechtěl. Nacházel jsem se stále v hlubokém šoku z představy, co by se mohlo stát, kdyby ta volba dopadla jinak.

Utonulý

Brzy nad ránem starosta Otakáro Vesta oběhl vesnici s tím, že jistá paní Wiki oznámila, že pohřešuje manžela. Paní Wiki

znám, je to matka malého Trevila, který začal v tomto školním roce frekventovat naši výuku. Trevil je synem Arkusse Dettora, místního opilce, který s paní Wiki žije v nesezdaném svazku. Viděl jsem ho včera u volem a řekl bych, že když jsem odcházel, viděl jsem divoce popíjet. Luncius Nórienský, hostinský, pravil, že Arkuss odcházel ve značně podroušeném stavu jako poslední asi ve tři hodiny ráno. Nezbylo tedy než vypustit Puklinu a ten jej našel. Nafouklé tělo Arkusse Dettora se líně vznášelo na hladině napuštěného Peškova rybníka. Byl mrtvý, ztuhlý, utonulý. Ani jej nestihly ohlodat ryby - vlastně nebyl kdo by jej ohlodával. Ryby teď v rybníčku žádné nejsou. Někdo z přihlížejících řekl, že ta nešťastná Dettorova smrt, že ta sice dříve nebo později i na notorického opilce musela přijít, ale že to je zlé znamení, které nějak souvisí se starostenskou volbou. Možná duchové záhrobí se rozhněvali, že se starostou nestal Zemikosa, jejich věrný přívrženec. Astrální larvál. Vilda Pešek smutně pravil, že Arkuss Dettor byl kdysi rybníkářem a že si asi spletl dobu a táhlo ho to nad ránem do zaměstnání. Někdo přivolal hrobníka Haarduna, aby odnesl mrtvolu do márnice. Předtím se ale shromáždění zoufale dohadovalo, kdo že je vlastně hrobník. Starosta to ještě nemohl zjistit, poněvadž Bolbuch mu dostud nepředal veškerou dokumentaci s úřadem spjatou. Tedy především žluklým olejem prosáklou starostenskou knihu. O tom oleji ale až někdy přistě.

Pohřeb Arkusse Dettora se uskutečnil osmnáctého jarnu a musím říci, že měl nebožtík hezký a důstojný obřad. Byl jsem tak dojatý, že jsem se rozhodl, že starostu o občanství nakonec přeci jenom požádám, a co víc, že si postavím i dům. Přeci jen - život je krátký. Starosta mi občanství ještě mezi hřbitovními vraty udělil a ten dům, to bude věž. Bílá věž. Dávni elfové přeci žili

ve věžích. Píše se o tom v knihách. Sice mě stavba věže finančně vysaje na dno, ale což.

Revenanovy sklepní kursy

Dělníci už začali topořit první patro veže na malém kopečku nad Liscannorem, když jsem odjížděl. Odjížděl jsem s Vestou, který také vnímá zhroucení nurnských vzdělávacích institucí jako záležitost nepřekousnutelnou. Naší destinací byl Marrburk a jeho Vysoké učení marrburské. Výlet se odehrál o předradostinách roku 1084 a ještě téhož měsíce poté, co jsme projeli branami Marrburku, jsme měli možnost s úděsem seznat, že ve městě se žádná Vysoké učení marrburské nenalézá. Kdo nám tu informaci, které jsme oba věřili a měli ji za danost, vlastně poskytl? Tedy popravdě, pro Vestovy pyroforské zájmy se ve zmíněném místě jakési vzdělávací středisko, které se honosilo jménem krále Halvista, nalézá, ale nedosahuje předpokládaného věhlasu ani úrovně. Magie se však ve městě nevyučuje vůbec, pomínu-li Revenanovy sklepní kursy. Revenanovy sklepní kursy jsou kursy jakéhosi údajně věhlasného čaroděje jménem Revenan, který je za úplatu provozuje ve sklepech svého měšťánského domu. Přihlásil jsem se, co mi zbývalo po tak dlouhé cestě kdy na žádnou alternativní variantu jsem ani v nejmenším nebyl připraven, a nebýt Vesty, bydle jsem po celou dobu po drahých hostincích. Pan Revenan totiž frekventantům nenabízel žádné ubytování. Otakáro se ale věci ujal a zatlačil na věhlasného čaroděje, že za tak drahé kursové je prostě přímo povinen frekventanta ubytovat na úrovni. Vesta je muž, který se vyzná a nenechá se odbýt. Takže díky němu teď pobývám zdarma v komůrce nad sklepní učebnou a mám to do lavice ledva pár kroků v papučích. Kursky to jsou početně malé, frekventujeme tady čtyři, čtyři platící z různých částí Gwendarronu. Čtyři zoufalci, kteří po pádu university v Nurnu ztratili půdu

pod nohama.

S čerstvým glejtem opatřeným podpisem pana Revenana a pečeti s mečem propichujícím prsten vrátil jsem se do Liscannoru počátkem světna. Jsem šťastný, ale Revenana chápu jako útok stranou a dočasné provizorní řešení. Řešení, které se neobešlo bez poskvrny. Sešel jsem totiž poněkud z cesty, ale míním, že z ní nešlo nesejít. Pan Revenan totiž neměl toho tolik co nabídnout a tak se stalo, že mi poodhalil roušku tajemství magie černé, jejíž praktikování, a to i teoretické, jest v okolí Nurnu zakázáno Rorejsovou vyhláškou. Rorejsova vyhláška je tvrdá a správná, a já striktně položené hranice složením zkoušek v Revenanově kursu neodiskutovatelně překročil. Pokud mne někdo udá, skončím k ostudě své rodiny na náměstí Uzdrvených. Revenan mě totiž zavedl do tajemství vyvolávání nemrtvých. Přesto si ale myslím, že znalost je možno použít k dobré věci, a pokud ji tak použiji, musím především zatloukat. Nikdy se nepřiznat, i kdyby na tom záležela čest jednotlivce nebo společenstva.

Vež je postavená a je krásná. Když jsem vybaloval věci, natrefil jsem na dopis paní Deltorové. Ten dopis, který napsal Obur, černý zeman rageldorský, své ženě a vůdce Plechatý mi jej svěřil do úschovy. Nějak jsem na dopis pozapomněl, ale zapomněl na něj především Plechatý a s ním celá družina. Pociťil jsem za povinnost jej přeci jen doručit, i když pozdě. My pošťáci to tak máme dané. V dopisech se skrývají lidské osudy a dopisy lidské osudy ovlivňují, i ty nedoručené. Svěřil jsem se tedy Vestovi a dohodli jsme se, že dopis doručíme. Bez Plechatého, který si za své vůdcovské fiasko ani nezasloužil být zpraven. K předání listu došlo napozitří s historkou, že list bez správné adresy oběhl svět. Je to víceméně pravda, to s tou adresou. Černý zeman tam napsal jenom: Paní

Deltorové k rukám. Takhle noémální člověk adresu prostě nepíše. Jenomže co bylo vlastně na Rageldoru normální, že?

Neoznačený hrob

Během naší nepřítomnosti v Liscannoru se něco stalo. Něco zlého, s čím bych nechtěl mít co do činění, ani kdybych nebyl občanem Liscannoru. Ale myslím si, že pokud dojde k udání, já souzen nebudu. Já za tohle neskončím na náměstí Uzdrvených. Možná za jiné věci ano, ale za tohle ne. Ty věci se staly proto, že starosta Vesta pověřil starostováním po dobu jeho nepřítomnosti hospodského. A hospodský nechal zabít nějakého muže, který se společníky prý přijel do Liscannoru a odemkl vlastním klíčem dům jistého Zarna Hadrigerina. Stalo se, že hospodský kázal na muže zaútočit a věc se mu vymkla z rukou, poněvadž všichni uprchli, až na jednoho. Toho jednoho zabil Korman Zlotě, usmažil jej na škvarek a tělo toho nebožáka teď leží pohřbeno na obecním krchově v neoznačeném hrobě. Takže zločin jako vrata, řekl bych. Když jsem se na to Kormanu Zlotěho ptal, pravil, že krčmář vydal jasné rozkazy a že on si chtěl v praxi vyzkoušet novému kousku, jemuž se nově naučil v Ústavu paní Tiché. Tako bývalou Nurnskou universitu totiž nazývám. Ústav paní Tiché. To pojmenování podle mého soudu vystihuje úplně vše. Vystihuje i duševní vyspělost osob, které ústav navštěvují. A Korman Zlotě si usvojil umění kedar barak a tím kedar barak toho chudáka prostě usmažil. A řekl mi, že si ten kedar barak chtěl prostě prověřit v praxi. Korman Zlotě je zločinec, tohle už zpátky nevezmu. Po přílozích s paní Studenou se stal zabijákem z vášně. S tímhle souhlasit prostě nemohu.

Že skončila válka, již jsem ani nezaregistroval, potvrdil i Vilda Pešek. S tou zprávou přijel z Mirellu, takže to asi bude

pravda. A na ten úkor pivovarník Pešek uvařil Chábanovu várku. Várku piva, kterou se hospodský Luncius, ten co stojí za neoznačeným hrobem na krchově, rozhodl konec podivné války s Mallikornem oslavit. Starosta Vesta se z pozice pomocného učitele obou historií rozhodl odjet do Nurnu a vyzjistit, jak se věci s válkou skutečně mají, aby dětem ve škole nekázal tmářské bludy. Mallikornu prý teď vládne nějaký král Armant, válka skončila, ale žádná válka vlastně ani nebyla. Armant je bratr naší královny Erenny. Takže si myslím, že to, co starosta ve městě zjistil, v tom aby se prase vyznalo, a bude tedy lepší při hodinách historie žádnou válku raději ani nezmiňovat. Děti by se mohly vyptávat a on by nevěděl, jak odpovědět, nakonec by se do toho zamotal a vážnost jeho pozice by klesla. To raději mlčet, nebo zavést řeč na události, které jsou historicky doložitelné nebo v obecné známosti logicky vysvětlitelné. Myslím, že tyhle zmatky plynou z toho, že náš král je už starý a skrze své vyvolávače vydává zmatená vyjádření. Tím ale nechci říkat cokoli proti králi. Krále chovám v bezmezném úctě. Jen je prostě, dle mého soudu, starý.

Šestnáctého světna oslavil Bolbuch narozeniny, i když je běžně slavívá o ponovoroku. Myslím si, že i Bolbuch je starý. Možná je nakonec dobře, že ze starostenského úřadu odstoupil. I král by trpaslíka mohl mít za vzor. Skončit v pravý čas, to je korouhví pravého muže!

Rok se s rokem sešel a napadly sněhy. Sněhy projednou poctivé, ne jako předešlého roku. A se sněhy počal rok 1085, druhý rok úřadování nového starosty. Za tu dobu se toho věru mnoho nezměnilo. K zajímavé události mělo dojít až v deštnu.

Plouhám se bezcílne

Plouhám se bezcílně náplavkou Kalné
žádnou zášť necítím, ani snad žal ne
jen tupe sleduji, jak voda plyne
přemýšlím, co je dnes na řece jiné...

Jak vlnky pleskají o mostní pilíře
při bližším pohledu zdá se mi k nevěře
proč že se, bohové!, jmenuje Kalná!?
Netuším, a tak jen třeštím zrak dál na
řeku, jež protéká osrdím města...

Voda má hustotu řídkého těsta
při hladině zbrázděna pestrými pruhy
barevných odstínů kompletní duhy
No a ty chuchvalce! Rozplizlé šlemy!

Čepice zbytnělé šedavé pěny...

Za mostem hladina čeří se kruhy
jak rybáři slovuji umrlé pstruhy
a nafouklé oukleje, stříbřité fousky
bezduché, horem břich, umrlé hrouzky
Co že jim vzalo dech, co že je s'álo?

Popravdě stačilo velice málo...

Do proudu, jenž je teď křiklavě rudý
barvíří nad městem vylili sudy
když čistili nádrže barevných kalů

Žádnou zášť necítím, jen propad jsem žalu

Campago

Tohle mi povídal starosta někdy v
deštnu. Z Nurnu přichvátal Zoltar Zemikosa a
bušil mu horečnatě na dveře, dokud mu
neotevřel, a obořil se naň, proč mu zase posílá
nějaké divné dopisy. Ukázalo se ale, že jde o
mylný Zemikosův úsudek, a že ať mu zmíněný
dopis poslal kdo chtěl, Vesta to nebyl.
Zaražený Zemikosa tedy zalarmoval
družiníky, ať se slezou v hospodě, že se ta věc
s pisatelem dopisu musí vyřešit. Inu nezbylo
než se srotit v nálevně, plešatý alchymista byl
v tomto směru neústupný a vlezlý jako veš, a
tam Otakáro Vesta dopis přečetl. Zemikosa
totiž sice číst umí, ale pomalu a velice
přerývaně. Navíc si některá písmena dosud
plete a jeho hlasitý přednes by mohl dát
slovům na papíře zcela jiný význam, než jaký
pisatel zamýšlel. Četl tedy Vesta. Vzhledem k

tomu, že Zemikosa ihned po přečtení listu
zase dopis zabavil, nepamatují si toho mnoho.
Jen tolik, že se obsah točil kolem učeného
popisu zhmotnění jakéhosi campaga, což
chápu jako jakýsi druh ovládnání živé lidské
bytosti formou zaražení jakéhosi kamene do
hrudi. Nakolik lze takovou campagoidní
bytost považovat za nemrtvou či vratnou zpět
do původní formy bytí, to si při nejlepší vůli
netroufám odhadovat. Někdo namítl, zda list
samotný není závažným aktem porušení
Rorejsovy vyhlášky a tedy důkazem o zločinu,
ale Zemikosa skálopevně trval na tom, že
rozhodně není. Tvrdil, že slučování duší, o
němž se v listu v té souvislosti také psalo, by
Rorejsovu úřadu jistě nevadilo. Osobně si
myslím pravý opak. Pisatel adresoval list
jmenovitě Zemikosovi a žádal o schůzku na
rozcestí Na škvarku, to je to rozcestí, kde
cesta od Nurnu vyběhá jedním směrem na
Liscannor a druhým na Dolhavu. Právě tam,
co stojí to opršelé sousoší, tam, kde kdysi
dávno někoho zabil blesk. Dopis samozřejmě
nebyl podepsaný. Bylo jisto, že Zemikosa po
setkání se záhadným pisatelem nedozírně
touží, ale také byl pochopitelně zmítán
obavami, že jde o nějakou léčku. Zkrátka a
dobře v hostinci U hrocha požádal
dobrovolníky, aby mu kryli záda. K setkání
Na škvarku mělo dojít prvního dne měsíce
travna za kuropění, a po dlouhém váhání
přihlásil jsem se jako dobrovolník také. Po
zkušenostech s tím, jak jsou někteří
spoluobytelé ochotní sprovodit ze světa
kohokoli, kdo se na ně byt' jen úkosem
podívá, jsem si řekl, že jedna rozváznější
hlava navíc by nemusela být na škodu. Přeci
jen pokud by trend se zakládáním
neoznačených hrobů, trend poslední doby, měl
pokračovat, nemusil by brzy liscannorský
krchůvek stačit. A co hůře, mohlo by se stát,
že se ty věci provalí. Nurnských úřadů,
obzvláště v chaosech poslední doby, se
obávám.

Noc před schůzkou se v hostinci
shromáždili dobrovolníci a Zemikosa
předestřel plán. Já s Bolbuchem, oba
neviditelní, vyrazíme ihned a prohlédneme
okolí. K tomu poslouží i Puklina. Krátce po
půlnoci vyrazí skupina druhá, ta početná.
Zemikosa se ke škvarku dostaví sám až nad
ránem. Potom se prý uvidí.

Vyrazili jsme tedy s Bolbuchem a
Puklinou jako průzkumným předvojem,
kráčeli jsme po cestě na Nurn pěšky,
semknutost pochodu udržovala viditelná flaška
Bolbuchovy kořalky zdánlivě volně plující a
pohupující se vzduchem. Lahev se čas od času
nahnula a zabublala. Mrholilo, nebe bylo
temné stejně jako ztichlá noční krajina kolem.
Kolem druhé hodiny ranní jsme dorazili k
osiřelému Škvarku a asi hodinu nato se
dotrámceli ostatní. Korman Zlotě se věru činil,
kromě vzrušených šepotů nebylo vidět nic.
Polehali jsme po okolních lukách, havran se
usadil na rameno kučeravého muže z vápence,
který v sousoší ztělesňoval váhavé
intelektuálně. Když se horizont zbarvil jasným
krajkovým svítáním, dostavil se i Zemikosa,
všecek v očekávání.

Stalo se to chvíli po pošmourném
rozednění. Po cestě od Dolhavy běžela žena.
Chvíli se zazdalo, i když to působilo nezvykle
a prapodivně, že jen tak po ránu protahuje
spánkem ztuhlé svaly, ale nakonec bylo jasné,
že prostě jen takovým podivným způsobem
prchá. To když se ve vzdáleném závěsu za ní
vynořily tři postavy pronásledovatelů, nebylo
už pochyb. Žena přiběhla blíž, byla zbrocená
potem a dlouhé havraní vlasy za ní vlály
zdivočelé hnízdo tmavých hadů. Zemikosa se
vztyčil vprostřed cesty, žena zvolnila krok,
ohlédla se za sebe a potom vpřed. Tvář zračila
zděšení. Váhala, co počít, ale rozhodla se, že
kroll a dva menší muži v jejích patách jsou
zlem nesrovnatelně větším. To protože Zoltara
Zemikosu dosud neznala. Ten se pohladil po

rozroku a chlípně se usmál, jak to umí jenom
on.

Pronásledovatelé se nadohled
zastavili a nemálo v tom hrál roli Zemikosův
výhrůžný výkřik. Poslal jsem Puklinu do zad
těch mužů, abych vše viděl jako na dlani.
Jeden z nich, barbar v plátech, zařval, ať jim
holku vydá a jde si po svém. To Zemikosa
odmítl. A potom se najednou vedla dívky
zhmotnil Bachor Kůpr v nápfahu sekerou,
bylo jasné, že se rozhodl přetáhnout ji přes
hlavu, ale zbraň se nějak nepochopitelně
svezla. Jako by tu ženu obestřítalo ochranné
kouzlo. Zemikosa jenom zdvihl v překvapení
obočí a Kůpr bacil znova. A zbraň opět
sklouzla stranou. Trpaslík zbrunátněl vztekem
a ti tři cizáci vyběhli do útoku, přičemž během
postupu vpřed zahájili palbu. Došlo k
opětování palby i z luk kolem a cíhající druzi
se postupně začali zviditelňovat. Puklina
seslal blesk a jeden z chlapů se zhroutil.
Nurnští postupovali vpřed, žena vyběhla s
rozezleným Bachorem Kůprem v zádech. Vše
dopadlo tak, jak se dalo čekat. Rozsekaní
pronásledovatelé vypustili pod soustředěným
nápirem přesily duše a žena padla do zajetí.

Zajatkyňě působila značně
zmateným dojmem, poněvadž za své zajetí
upřímně poděkovala. A o to zmatenější
výpověď učinila. Jmenuje se Meronim a je
sestrou pána z Notaratu. Pán z Notaratu se
jmenuje Grelan a Notarat je nějaké líbezné
údolí v Gwendarronu asi tři dny pěšího
pochodu od pevnosti Dymor. Meronim
bydlela u bratra, její otec totiž žije dlouhodobě
v Mallikornu. Před deseti dny ji tihle muži
včetně těch dalších šesti, kteří dlí v ležení asi
míli odtud, unesli a odvezli v krytém prýči.
Skupina mřila celou dobu k jihu po
vedlejších cestách, ale Meronim se
nedozvěděla, proč ji unesli a komu tím
zlovolným aktem měli posloužit. Věděla
pouze tolik, že ti muži už léta pracovali na

panském sídle jejího bratra Grelana. Potom Meronim zase uvedla, že ji unesli před čtrnácti dny. Bylo jasné, že má v hlavě zmatek a čas se pro ni stal jenom velice mlhavým pojmem. Teprve dnes nad ránem podařilo uprchnout, a to za velice podivných okolností. Někdo jí prostě přeřezal pouta. Když se probudila, zjistila, že má volné ruce a nohy. Ležení spalo, kromě trojčlenné hlídky. Podařilo se jí proplížít ven a rozeběhnout se po cestě neznámo kam. Hlídka si jí ale všimla.

Korman Zlotě upozornil, že jeden z mrtvých mužů žije. Byl to ten očouzený, kterého skolil Puklina. Bachor muže okamžitě propleskl a přivlekl před Zemikosu, kde byl podstoupen palbě otázek ze všech stran. Víme tedy tolik, že Grelan, pán Notaratu a bratr sestry, tyhle muže najal asi před dvěma lety, aby bránili údolí. Učili jsem si z toho závěr, že je tedy Grelan vzal do žoldu. Víc nic. A potom před dvěma týdny najednou unesli tuhle paní. Zajatec už toho moc víc neřekl. Pouze přotvrdil, že Notarat leží v horách za Dymorem v údolí na přítoku řeky Kanice. Ten přítok se jmenuje Kanička. Já osobně Kanici říkám po našem, tedy Cantharan. Přijde mi to důstojnější. A Kanička tedy nejspíš musí být Malá Cantharan.

Tou dobou Zifnab s Kúprem tahali mrtvoly do nedalekého lesíka, když se výslech nachýlil k závěru. Muž trval na tom, že vůbec netuší, proč dívku unesli ani kam ji měli v plánu odvézt. Vše jim nařídil nějaký Vratiglad, který zůstal se zbytkem mužů v ležení asi míli odtud. Ale nikdo nic víc prý neví, ani Vratiglad. Tedy Vratiglad pochopitelně ví, kam zajatkyni měli dopravit, ale nic víc, včetně důvodů a zámyslů. Ten Vratiglad je kudůk a předák transportu, nic víc. Najal si její jistý Gunthar, ale ten zůstal v Notaratu. Ten Gunthar také pracuje pro bratra sestry, tedy notaratského pána Grelana.

Po bouřlivé hádce nakonec převážil názor už nikoho dalšího nevráždit, tedy ani zajace, ani dost možná nic netušící ležení Vratigladových mužů. Zemikosa odběhl do Liscannoru pro bryčku kvůli převozu těch dvou mrtvol v lesíku, Nurnští se zatím vypravili na pomalý pochod k Liscannoru.

Ve vsi starosta skrze obecního Haarduna zařídil odklizení mrtvol do lesů tak, aby je nikdo nikdy nenašel. Potom s ním vedl nějakou soukromou debatu zřejmě vedenou v duchu přesvědčování prostého muže o mlčenlivosti a jaksi nedozrnlé záslužnosti jeho práce. Prostě šlo o to věc s neoznačenými hroby utulit. Zajatec si vzal na starost Zemikosa a odvedl jej do skally, kterou vlastní. Tam jej údajně zavřel pod zámek a převzal za jeho osud definitivní odpovědnost. A v hospodě U hrocha dostala dívka najist a napít a Nurnští ji počastovali další palbou otázek. Nedozvěděli se od ní ale nic víc, než že Notarat je malebné údolí na Kaničce. Zajímavé jsou vlastně dvě věci, věci, jež působí záhadně. První z nich jsou podivné okolnosti útěku. Někdo té ženě prostě přeřezal pouta. Jsem toho názoru, že se kolem Škvarku pohyboval někdo další, někdo, kdo stejně jako my nebyl viditelný. Někdo, kdo jí umožnil útěk a taktéž ji zřejmě chránil kouzlem, když zaútočil šílený mlátě Bachor Kúpr. Ten někdo tedy musil být velice blízko, takřka nadosah, když dokázal zareagovat na útok neviděného. Jsem přesvědčený, že ten někdo je někde tady kolem, možná blíž, než jsou alespoň ti z mála, co přemýšlejí, ochotni si připustit. Druhou věcí je záhadná amnézie. Meronim si vlastně nepamatuje nic z doby před třemi lety, kdy do Notaratu přišla. Všechno, co o sobě ví z dřívějších dob, zná pouze z vyprávění. O paměť údajně, když její karavanu při cestě do Notaratu napadla šelma. Dívka vyvázla s četnými zraněními a dlouho se v horečkách pohybovala na hranici mezi životem a smrtí. Na Grelanovo panství ji

přivezl nějaký Argo. Přivezl ji prý z Mallikornu, ale již zemřel. A v hostinci U hrocha převládl názor, že právě do Mallikornu se únosci se zajatou dívkou vraceli.

Korman Zlotě se svěřil, že se pokusil vstoupit to dívčiny mysli, a že její myšlenky jsou buďto pitomé a naprosto zmatené, nebo je přeborníci ve lhaní. Bachor Kúpr přednesl domněnku, že je taky možné, že ji někdo duševně ovládá, čímž došlo zase na campago a Zemikosův dopis. Na ten úkor trpaslík navrhl, abychom dívku svlékli a ohledali jí hrď, zda nemá mezi prsy zaražený kámen nebo alespoň jizvy po něm. Dalo velkou práci přesvědčit rozvášněný dav, že dívku by měla prohlédnout žena v soukromí nějakého lepšího z hostinských pokojů. Na to Korman pravil, že ženu zařídí, vyšel ven a metamorfoval se. Potom si ten chlívák v ženském těle Meronim odvedl na pokoj. Takže díky Kormanovi už víme nejen to, jaká má dívka úžasně poprsí, ale také to, že jizva ani zaražený kámen se mezi ňadry s jistotou nenalézají. Čím dál tím víc byla jasně jedna věc - Nurnští nutně potřebují vůdce. Tedy pokud se rozhodnout věc řešit jinak, než že dívku prostě nechají jít po svých. Pokud by se Nurnští měli do věci vložit, naskýtala se tři možná řešení - odvézt dívku do Notaratu a posvítit si na Gunthara, přepadnout Vratigladovy muže nebo pokusit se odhalit toho, co Meronim pomohl na svobodu. A k tomu se jevílo mít vyvoleného vůdce jako nezbytné.

Vůdce

Když jsme tak dřepěli U hrocha a dohadovali se, že bez vůdcovského nebo starostovského jednotného velení to prostě dál nepůjde, ozval se znenáhla zvenčí vzteklý řev Rahemův. Ten muž má velmi často nervy na pochodu, řekl bych že čím dál víc, takže na ten zvuk zareagovalo jenom pár mužů, co čapli po čepelích a vyběhli ven. Korman Zlotě dál

seděl u stolu v ženských šatech a vysokým hlasem vykládal sprostoty o Meronimině těle. Vypadlo z něj, že ji vlastně při hledání jizvy svlékl úplně celou. Ale Rahem dál venku něco pořvával, tak to Kormanovi nakonec nedalo, mávl sukní a nejistou chůzí na kramflecích se vypoťácel ze dveří. Za chvíli se procesí vrátilo, Al-Rahem držel v dlaních nějaký smotek a hulákal, že jej něco tam venku opražilo blesky. Smotek ublemcaného papíru na něj prý spadl z oblohy hned po tom blesku. Pamilla sprostě zaklela a vypískla, že muselo jít o animalia, tedy asi cizího havrana, a že nás tedy sledují. Pamilla byla vlastně Korman, došlo mi to, když větu zakončila slovy kurva zasraná. Obsah listu zcela odpovídal způsobu předání. Byl plný urážek a nesl se v duchu sdělení, ať do rána ke Škvarku vrátíme, co jsme ukradli. Nebylo sporu, že list poslali Vratigladovi muži a že tou věcí není nikdo jiný než Meronim. Zvláště působila pouze konstrukce vět, kdy o dívce ti zlosyni hovořili jako o věci. Bolbuch vyjevil názor, že ačkoli Kormanova osobní prohlídka skončila s negativním výsledkem, stále je přesvědčený, že dívka je ono bezduché campago. No a pokud to campago nevrátíme, tak vesnici navštíví ohnivý kohout. Což znamená, že ji ti lumpové zapálí. Vzpomněl jsem si na svou novou bělostnou věž tam na kopci a zesinal jsem. Představa, že by ji měly pozřít plameny, mne zasmušila. Korman se vrátil ze záchodků a už zase vypadal jako Korman. Starosta Vesta vyhlásil rozchod na dospání, poněvadž předešlé noci na spánek nedošlo a lidi byli zemdlení jak koně. K setkání dobrovolníků, kteří odvedou Meronim na škvarek a vyřídí si účty s Vratigladovou bandou se měli sejít v křemě ve čtvrt na devět. Dohodlo se, že dobrovolníci, kteří se dostaví, nejprve vyvolí vůdce. Ještě po cestě domů jsem vypustil Puklinu s tím, aby obhlédl ležení Vratigladovců, které se podle dívčinych slov mělo nacházet přibližně míli za Škvarkem. Pokud by bylo ležení prázdné, měl pátrat po

voze a mužích v terénu.

Večer jsem mohl sdělit pouze tolik, že původní ležení je prázdné. Pak se dostavil Zemikosa a ořel z dlaní o stůl rozplizlý šlem. Řekl, že byl na lovu a že tenhle šlem je rozplizlá tkáň toho tvora. Takže už nás nesledují, ale vlastně vědí všechno, jenom ne to, kdo tažení proti nim povede. Nikdy jsem si nevšiml, že by se animalio po smrti proměnil v zelený šlem. Bohové vědí, co s tím tvorem Zemikosa provedl.

Vyvolen za vůdce byl Bolbuch, ale co mě překvapilo nejvíc je, že jsem se dostal na pomyslnou třetí příčku. A že Zemikosa nedostal ani jediný prachbídny hlas. To mi tedy vyrazilo dech. Že je Bolbuch vůdcem, to jsem věru neskonale rád. Po zkušenostech s Plechatým trojnásob. Bolbuch rozhodl, že s Al-Rahemem a Vestou teď provedou průzkum okolí vsi a že Meronim nemáme dávat nic jíst ani pít. Sdělil přesvědčení, že pokud je campagem, nebude ji nedostatek potravy trápit.

Něco po desáté si ke mně přisedla Meronim a postěžovala si, že ji krčmářka Luna odmítá obsloužit a že má žízeň. Ubezpečil jsem ji, že pít je tady hnušnější než jít a že kdo není zvyklý, končí s bolestmi na latríně. Chvilku ještě dotírala, ale potom se mi podařilo její potřeby zamluvit. Reč se stočila na Notarat a dívka pravila, že uprostřed notaratského údolí se rozprostírá jezero, na němž se těží sůl. Řekl bych tedy, že to jezero je mrtvé a pro život nepoužitelné. Hospodářství kraje je kromě soli, jež je komoditou významem zásadní, postaveno na chovu ovcí. Uprostřed toho mrtvého jezera se prý nachází ostrov, na němž je vstup zákonem zakázaný. A na tom ostrově prý stojí zříceniny nějakého starobylého objektu. Říká se prý, že právě tam se v dávných dobách probudili první lidé. A také se říká, že pokud by někdo

porušil přísný zákaz, mohl by probudit něco horšího, než byli první lidé. Meronim řekla, že v Notaratu je nedostatek lesů a tedy i dřeva na otop. V topeništích se tam proto topí sušeným ovčím trusem. Myslím si, že pokud se tam někdy objevím, dřevníky, tedy vlastně trusníky, budu určitě mít širokým obloukem. Lidé v údolí žijí prý v kamenných polokoulích. Jsou to vůbec Gwendarroňané, je ty lidi vůbec možné považovat za součást vyspělé civilizace. Nevěděl jsem, že v současnosti takový kousek od Nurnu může ještě někdo bydlet v něčem, co si vlastně ani nedokážu představit. Kamenné polokoule! Bohové dobří! A ten její bratr, pán Notaratu, žije ve velké kamenné polokouli. Může být takový muž vůbec nazýván šlechticem?

O půl jedenácté se vrátil průzkumný oddíl s tím, že okolí obce je čisté. Nikde ani živáčka. Družina na popud vůdce podstoupila zneviditelnění, nedostalo se pouze na Meronim, Zifnaba, Zlotěho a Zemikosu. Ti pojedou na brýče, ostatní pěšky rozmístění kolem a hotovení okamžitě zasáhnout, kdyby se něco semlelo.

Přepadení

To, co se přihodilo na ztemnělé cestě mezi Liscannorem a Škvarkem, překvapilo mnohé. Ti Vratigladovi chlapi leželi poschovávaní v lesíku nepříliš daleko za obcí a zjevně vůbec neměli v plánu převzít Meronim a zmizet. Byli hotoveni ze zálohy Nurnské přepadnout a zmasakrovat. Útok přišel neočekávaně a byl velice drtivý. Vratigladovi muži do momentu překvapení dali všechny prostředky, jimiž vládli. Střelci zahájili palbu a těsně u vozu se počali zhmožňovat další s tím, jak zaútočili. Byli tam dva kouzelníci, kteří okamžitě ze dvou stran zaútočili výboji rudých blesků. Korman Zlotě lehl, Zifnab také. Stihl jsem se odpotáčet k lesíku, odkud páčil ten střelec. Počastoval jsem

ho černým bleskem a poslal na onen svět. Vzadu u vozu zatím nastala krvavá řež. Otočil jsem se tím směrem a hledal bezpečný cíl, když tu v těsné blízkosti zapraskaly větve a něco mi dýchlo do tváře. Modrá zář na okamžik ozářila prostor a já seznal, že malý muž přede mnou je d'áblík. Jeho namodralým přísvitem nasvícený škleb mě bude strašit do konce dnů. Zachvátila mne křeč a ucítil jsem pach spáleného masa. Hlavou mi blesklo přesvědčení, že konec dní nastal. Napráhl jsem paži a soustředil se na poslední magický výron v příliš krátkém životě. Za d'áblíkem se ztopořila silueta o poznání vyšší postavy. Blesky vyšlehly a ozářily nazelenalou Zemikosovu vejčitou hlavu. Vzápětí dopadla čepel a d'áblík se zhroutil. Stál jsem jako opařený a sledoval obrys alchymistovy postavy, která se otočila zpátky směrem k vozu. Tam prudká řež dohasínala. Zaslchl jsem poplašný výkřik Bolbuchův a ozvuky prchajících nohou. Zemikosa se přidal ke štvanci. A pak náhle řinčení zbraní ustalo. Vydal jsem se k vozu. Tam Zifnab, už na nohou, držel Meronim pod krkem a varovně syčel. Došlo mi, že nebyl skolen, jen hrál mrtvého. To Korman Zlotě byl dál nehybný, ale dýchal. Ležel i Al-Rahem. Zifnab Lenthana odttušil, že jeden z těch mužů byl sicco, stejně jako on sám, a že Rahema dostal jednou ranou. I Al-Rahem byl ale našťesí při životě. Když nabyl vědomí, byl vzteklý ještě víc, než je tomu v poslední době běžné. Otakáro se jal svazovat nějakého muže. Kudůka. Byl to Vratiglad. Jednoho z těch, co prchali, Bolbuch se Zemikosou zabili. Druhý prý asi utekl, hyperprostoroval se. Zemikosa ale ještě stihl tnout. Bolbuch s alchymistou tělo zmizelého zanedlouho našli. Byl mrtvý. Nikdo z Nurnských nepadl, ale několik z nás, včetně mě, mohlo skončit v hrobě. Chybělo věru málo. Vlastně se jednalo o zázrak, že střet dopadl tak, jak dopadl. Napočítali jsme sedm těl. Šest mrtvých včetně animalia. Sedmý Vratiglad zel v pevně utažených poutech. To

odpovídalo tomu, co dříve vypověděla o skupině Meronim. Dva kouzelníci, dvě animalia. D'áblík a havran. Podle mého nikdo uprchnout nemohl a tedy podat jakékoli svědectví. Pokud tedy nepočítám s podezřením, že tu byl někdo další, kdo Meronim přeřezal v ležení pouta. Ten by ale nemohl být s Vratigladovou skupinou, pokud vůbec existoval, dost možná o něm vůbec neměli tušení. Vnést do věci světlo mohl pouze Vratigladův výslech, ten muž se ale nalézal v hlubokém bezvědomí. Nebylo ani jisté, zda přežije transport do vesnice. Zemikosa pravil, že si zajatce vezme na starost a udrží jej při životě. Bolbuch mu jej svěřil do osobní zodpovědnosti. Alchymista se svěřil, že má ve sklepe skally zvláštní kumbál, z nějž nevyklouzne ani myš. Že je to praxí ověřené. Nechci o tom kumbále a jeho historii nic vědět. Mrtvolky byly naloženy na bryčku a starosta Vesta řekl, že zajde za hrobníkem a o mrtvé se postarají sami.

Vratiglad transport přežil, Liscannoru dosaženo asi půl hodiny po třetí ranní. Za poslední dobu den se mi stal nocí a noc dnem. Mrtvolky kázal starosta umístit do márnice, nechal vzbudit hrobníka a dohodl se s ním, aby odešel hluboko do lesa a tam vykopat masový hrob. Hrobník se ani nijak nevpěchoval, dostal vyplaceno tučné držhubné z obecní kasy. A v márnici mezi pohozenými mrtvolami došlo k Vratigladovu výslechu, neujal se jej nikdo jiný než Zemikosa. Výslech započal zvoláním: „Zpívej, ptáčku, zpívej, a já ti zaručím, že to budeš mít dobrý“. Ale ptáček nezpíval, ptáček nenávislně mlčel. A nezmohl s ním nic ani takový ostřílený mučitel, jako je Zoltar. Procedil pouze, že jsme mu zamordovali dceru, a že tedy nemá dál proč se s námi bavit. Ale nakonec přeci jen něco málo utrousil, vesměs však známé opakované informace. Ke Škvarku je už z Notaratu poslal Gunthar. Škvarek byl tedy, jak se zdálo, cílovou destinací transportu, a tato informace

způsobila spíš zmatek než nějaké vyjasnění stavu věcí. Ke Škvarku měl dorazit nějaký domluvený kontakt a ženu si převzít. Napadl mě jediný kontakt, který o Škvarku něco věděl, a tím byl Zoltar Zemikosa skrze dopis o campagu. Bylo to celé přitažené za vlasy. Ten Gunthar se v Notaratu vzbouřil proti lennímu pánu a svému chleboďárci, protože mu neplatil za prokázané služby. Se svými muži se tedy pánu Grelanovi vzepřel a banda se usadila v Hrdle. Hrdlo je nejužší místo soutěsky, jediné přístupové cesty do Nottaratu. Guntharovi muži tedy pod Vratigladovým velením obsadili Hrdlo a měli za úkol nepouštět nikoho dovnitř ani ven, dokud se záležitosti kolem dlužných financí nevyjasní. Pán Grelan zřejmě ale žádné finanční záležitosti urovnávat neplánoval. Namísto toho soustředil svůj zájem na vyšetřování záhadných mizení notaratských obyvatel. Když Guntharovi zřejmě definitivně došlo, že k finančnímu vyrovnání nedojde, rozhodl, že tedy Grelanovi unesou dceru. S konkrétní podobou plánu však bandu z Hrdla neseznámil. Celkovou velikost bandy v Hrdle odhadl Vratiglad na padesát lidí, mezi nimiž jmenoval nějakou Gallinu, Eleku a chlápka jménem Emerich Bunde. Ta Gallina je prý krollka, kterou doprovází ochočené prase. Gutharova hrdelní banda, to tedy musí být pěkně povedená sebranka. Není mi jasné, proč si pán Grelan vydržoval takhle početnou armádu. Není vůbec divu, že jim přestal platit. Řekl bych, že prostě vyschly zdroje.

Al-Rahem připomněl, že pořád ještě někde zůstal třet ten jejich povoz a koně, načež Vratiglad přiznal, že všechno tohle ihned po vyklizení ležení odvezli do Nurnu a tam pronajali ustájení. Potvrzení o ustájení měl Vratiglad v kapse kazajky - nechápu, že se na to při osobní prohlídce nepřišlo. Blobuch tedy rozhodl, že Al-Rahem hned ráno zajede do města, koně vyzvedne, část jich prodá, a se zbytkem nutným pro potah vozu se vrátí

domů.

Nakonec Bolbuch Zemikosův výslech ukončil s tím, že je to stejně jenom jako přehrabování suché slámy, a že už je snad jediné možné konfrontovat Vratiglada s tím prvním zajatcem, zamčeným ve sklepení skally. Moc jsem v nějaký další posun nedoufal, takže jsem se rozloučil a odkráčel domů se konečně dosytosti vyspat.

Pozdě odpoledne jsem se potom v hostinci dozvěděl, že konfrontace byla očekávaným fiaskem a že Meronim asi žádné campago není. Chlapi se ji snažili držet o hladu a žízni, ale Zemikosa ji neuhlídal, respektive neuhlídal džbán s vodou, kterým mu masírovala jizvy. Takže ho převezla, pěkně po žensku, ale dokonale. Zdá se, že Meronim se nějakým způsobem vyzná v léčitelských praktikách, potvrdil to i Zifnab. Hrobník se vrátil úplně uondaný až za tmy a Vesta rozhodl, že masový hrob bude naplněn ještě za tmy nad ránem. K tomu i podle plánu došlo, ale pohřbu jsem se nezúčastnil, nechtěl jsem o té věci vědět nic víc, než už vím. Až dojde na lámání chleba, a to možná i v kole před soudním dvorem, chci být schopen v tortuře přiznat jenom činy, jichž jsem se aktivně dopustil.

Jedna drobnost. Ve voze vyzvednutém z Nurnu byly nějaké Meroniminy osobní drobnostmi, mezi nimi prstýnek s v rubu vyrytým nápisem „Irandal - pro Meronim 1080". Že by milenec? Toto datum spadá do doby před amnézií, tedy pravděpodobně do jejího předpokládaného pobytu v Mallikornu. Rozklápěcí medailon dávající na odív vyobrazení muže a ženy, vzhledem velmi podobných tvářím s tvářím dívky, ukrýval podobizny jejich rodičů. Podobizny tak malé, že těžko by bylo lze je použít při pátrání v tak rozlehlé zemi. Ale přesto lepší něco než nic, v budoucnosti i takhle malé

střípky mohly být k užítku.

Zoltar Zemikosa se dalšího dne odpoledne vrátil z města a pravil, že navštívil knihovnu i Ústav paní Tiché a tam zjistil, že muž citovaný v dopise o campagu, Harald Veliký, byl kdysi velmi dávno prvním člověkem, kterému se podařilo spojit s jakousi sférou Aladiah. Harald Veliký byl členem jistého Velkého kolegia, což nevím co je a ani Zemikosa to neví, ale je to prý jistě něco učeného a velkého. Také prý ten Harald napsal knihu Magnum transgresivum adverbium. Magnum transgresivum adverbium podle Zemikosy znamená něco ve smyslu, že psal o campagu. Také položil na stůl měšec s penězi, které jsou prý zálohou za to, co případně zjistíme o problematice campaga nebo o vtělení démonů do člověka jako takového bližšího.

Toho dne se Zifnab světil, že panna Meronim propadla záchvatu užvanělosti a světila se mu, že pokud ji odvezeme domů, pán Grelan Nurnským vyplatí velice tučné peníze. O tom prý není žádného sporu, notaratský pán z Velkého kurhanu má totiž ve sklepení hromadu peněz.

Dopis

To se ví, že po zkušenostech s přepadení a silou Vratigladových mužů se nikomu do Notaratu nechtělo. Přesto bylo nutné s pannou Meronim nějak naložit, věčně tady v Liscannoru zůstat nemohla. Lokýtko navrhl, ať jí dáme pár zlatých na cestu a koně a pošleme ji pryč. To mi přišlo nehodné civilizovaných lidí. Zemikosu zase údajný zlatý třípyt Grelanova sklepa přitahoval až chorobně. Navrhl jsem tedy Bolbuchovi, že Puklina by mohl donést pánu Grelanovi do Notaratu list, ve kterém bychom jej mohli vyzvat, aby si spanilou sestru vyzvedl osobně zde ve vsi. Tušil jsem, že jsem tímto dost

možná nad animaliem vyřkl ortel smrti, ale tato oběť mi přešla lepší, než následovat návrhu Lokýtkova, nebo „nedej bohové, Zemikosova. Vůdce Bolbuch souhlasil, že to je dobrý nápad, a ihned se jal psát dopis notaratskému pánu. Pomohl jsem trpaslíkovi mu košaté věty učesat a list zabezpečený proti nepřízni počasí zakrátko visel zabalený ve skrojku morošského promaštěného plátna pevně připoutaný havránkovi u pařátku. Od panny Meronim jsem si nechal načrtnout plánek údolí se zákresem panského kurhanu a tlumočil příslušné příkazy Puklinovi. Potom jsem jej vypustil na možná poslední cestu. Alespoň tak jsem to chápal, u oka se mi při loučení zaleskla slza.

Havran se ale jednoho dne, kdy už jsem jej vážně oplakal, vrátil! Bylo to pětadvacátého travna a havran, ačkoli značně pohublý útrapami, horečně nval mi vidinové vjemy. S těmito informacemi rychle jsem spěchal do hospody U hrocha, abych je začerstva přednesl vůdci Bolbuchovi. Tedy k Hrdlu samotnému. Jedná se o nejužší místo soutěsky, kterou plyne říčka kanička, pravobřehý přítok Cantharan, z Notaratu. V tomto místě říčka padá v zurčivém vodopádu, terénní nerovnost zde využila lidská ruka ke zbudování hradby asi tři sáhy vysoké. Hradba přetíná soutěsku po celé šířce a za hradbou se nalézá ležení Guntharových mužů. Těch mužů, ke kterým přináležel i Vratiglad. Sílu mužstva odhadl Puklina na nějakých dvacet mužů, což značí, že minimálně stejná síla se poflakuje někde po okolí, možná až daleko v gwendarronském vnitrozemí. Ale dál k údolí samotnému. Údolí je skutečně nerozlehlé, velkou kopulovitou panskou stavbu nalezl animalio na břehu jezera zcela neomylně. Trvalo několik hodin, než si černého ptáka na hodovním stole někdo vůbec všiml, ale nakonec Grelan pochopil, že pták se smotkem u nohy je ptákem poštovním, a nerozhodl se jej zaplašit nebo zlikvidovat. Na druhý den

notaratský pán přivázal odpočívajícímu havranovi k pařátu odpověď a pravil: „Leť!“ . A tak se tedy nakonec šťastně vrátil.

Bolbuch nahlas přečetl list, ze kterého vyšlo najevo, že pán Notaratu rozhodně do žádného Liscannoru žádnou sestru vyzvedávat nepojede, a že jestli ji máme, rád nám zaplatí hromadu peněz, ale musíme ji v pořádku dopravit do jeho sídla. Ty slibované peníze byly pro mnohé silným lákadlem, ale hrozba, číhající v Hrdle, byla silně na pováženou. Jelikož dlouhotrvající debata nepřinesla převažující názor ani rozhodnutí, rozhodl Bolbuch, že vezmeme dva vozy a přesuneme se na gwendarronský venkov do blízkosti Záměře, a tam se poradíme, co dál. Asi věřil, že se věci do té doby nějak vyjasní nebo pohnou ať tím či oním směrem, a že tedy potom nebude už nad čím špekulovat. S čímž tedy nešlo jinak, než souhlasit. Odjezd Nurnské družiny byl naplánován na druhý den.

Do Záměře

Ráno u Janternu, když se druzi počali jako švábi trousit na srazovní místo, se roznesla zpráva, že Zemikosa se Zlotěm ty dva zajatce provždy vyřešili. To slovo „vyřešili“ letělo od úst k ústům a znělo hodně temně. Korman Zlotě se nad dotazy rozpačitě usmíval a Zoltar Zemikosa si hledil pleš a nakonec přiznal, že „vyřešili“ znamená zabili a pohřbili. Starosta Vesta se držel stranou a dívoce kroutil hlavou, že on rozhodně o ničem vědět nechce.

Nurnští tedy na dvou vozech doprovázení dvěma samostatnými jezdci, Al-Rahemem a Zemikosou, vyrazili příbřežní cestou k severu, tam, kde se nalézá chudý venkovský kraj kolem Tudyboru a Záměře. Cestou se Meronim, teď už klidnější, když se konečně věci hnuly dle jejího soudu správným

směrem, přiznala, že ten Irandal z prstenu je její otec. A její matka že se jmenuje Elizabet. Oba rodiče prý žijí v Argyllu, což je hlavní město Mallikornského království. Otec prý obchoduje s drahými látkami a kořením ze zámoří. Mám pocit, že se té ženě začíná pozvolna navracet paměť.

Meronim se též svěřila, že ono záhadné mizení notaratských obyvatel, o němž už dříve několikrát hovořila, bylo nejmocnější v zimě na přelomu let 1083 a 1084. Lidé mizeli především za hlubokých ještě hlubším sněhem zavátých nocí.

To je k cestě do Záměře asi tak všechno. Krajem jsme projeli bez jakýchkoli potíží a v pevnosti Dymor, ležící výš nad Záměří u samých hranic na soutoku Cantharan a Malé Cantharan, tedy po lidsku Kanice s Kaničkou, se Otakáru Vestovi podařilo u vojenského velitele dojednat ustájení koní a dokonce i ubytování beze stravy. To ustájení bylo důležité pro případ, že bychom se nakonec rozhodli projít soutěsku a navštívit Notarat osobně. Nabídka ubytování byl jen bonus, který překvapil kdekoho, Vestu snad nejvíc. O prvních předradostinách tedy měla družina zajištěno vše potřebné a v hostinci U Sádllu, což je taverna a nevěstinec v jednom, pěkně strategicky umístěném nadohled Dymorské pevnosti, vyčkávala vůdcových příkazů, respektive definitivního rozhodnutí. Bolbuch nad pivem pravil, že když se ta záležitost s pošťáckým havranem prve tak vydařila, že by stálo za to ji zopakovat. A požádal mě, abych mu půjčil psací potřeby a papír, poněvadž ty své písmácké propriety zapomněl doma, a že napíše další list. List adresovaný pánu Grelanovi vybízel dotyčného muže k převzetí panny Meronim zde, tedy v pajzlu U Sádllu na soutoku řek. A Puklina, vybavený kromě papírového smotku ještě neviditelností, mávl perutkami a rozkomíhal stojatý hospodský vzduch.

U Moriondského obelisku

Puklina se vrátil na druhý den odpoledne a přinesl dopis s Grelanovou odpovědí, jež sestávala víceméně ze zřejmě neuskutečnitelného přání se s Nurnskými vidět osobně, ale že prý tu opatrnost chápe a že tedy pošle posla jménem Finglor s dvoučlenným doprovodem. K setkání mělo dojít nikoli u Dymoru, kde je brod a je to tam po všech stránkách bezpečné, ale u osamělého Moriondského obelisku na půl cesty mezi Dymorem a Záměří. Volba místa setkání působila krajně podivně, ale vzhledem k tomu, že poselstvo chtě nechtě muselo přebrodit Cantharan u pevnosti značilo, že budou Nurnští poslův zavčasu v zádech a budou moci si je předem pořádně prohlédnout. Bolbuch tedy sepsal krátkou odpověď a požádal mne, abych ji po havranovi doručil. Bylo to už potřetí a měl jsem takový divný pocit. Jenže nebylo času na přemýšlení nazbyt, poněvadž vůdce vyhlásil přesun k omrknutí okolí Moriondského obelisku, tak jsem Puklinovi přivázal k pařátku smotek a vybavil animalia instrukcemi.

Moriondský obelisk, nacházející se sedm mil západně vlevo od cesty na Záměř, je prostě kus kamene s upomínkou na jakousi památnou bitvu z roku 629. Proti komu tam kdo bojoval, to netuším a obelisk na tuto otázku žádným nápisem neodpovídá. Vůdce tedy pravil, že bude přeci jen skutečně nejlepší si na toho Finglora počíhat u brodu a potom se mu pověsit na paty. Jelikož se však dalo očekávat, že poselstvo nevyhřezne z Helegonských hor dříve než za tři dny, bylo třeba vymyslet nějakou zábavu. Vůdce Bolbuch tedy pro dnešek rozhodl, že družina navštíví Záměř, ubytuje se tam a provede důkladnější exkurs do paměti obyvatel, ovšemže šlo o paměť ve vztahu k Notaratu. Ale exkurs do paměti zdejšího lidu nepřinesl zhola nic nového, kromě ujištění, že Notarat je

nějaké údolí v Helegonských horách, kde žijí horští pastevcí, co tu a tam sestupují z hor a prodávají ovčí rouno a sůl.

Dalšího dne tedy Nurnským nezbylo než vrátit se k Sádllu, kde Bolbuch předestřel, že od zítřka se budou držet u brodu dvojčlenné hlídky a oznámil, kdo bude hlídat s kým a kdy. Havran se toho dne nevrátil, a když se nevrátil ani den nato, byl jsem si takřka jistý, že je mrtvý. Jen mi bylo divné, jak mohl přijít o život, když to tam už znal a také věděl, že Hrdle se má obloukem vyhnout. Jediné možné vysvětlení bylo, že se pan Grelan nad Bolbuchovou strohou odpovědí urazil a Puklinu v návalu hněvu zabil. Svěřil jsem se vůdci s podezřením o Puklinově úhynu a pravil jsem, že pokud se Grelanova vina potvrdí, bude muset platit nejen za Meronim, ale i za havrana. Vůdce přitakal, že je srozuměn.

Pan Hrozný

Že si poselstvo zouvá boty u brodu, s tím přiběhl Zifnab Lenthana, který měl tou dobou hlídku. O Finglorově poselstvu hovořil jako o hobitce, starém elfu a člověku. Tou dobou už jsem bral fakt, že je Puklina po smrti, jako holý. Tou dobou byla také družina díky mně a Kormanovi až na malé výjimky neviditelná. Finglorova skupina přebrodiva řeku, nazula boty a vydala se po cestě na západ. A za nimi se táhli neviditelní Nurnští. A za nimi potom v poledním slunci vrhali stíny Zemikosa s Meronim a Zifnabem. Neviditelní zůstali v dosažitelné vzdálenosti, kdyby bylo třeba zasáhnout, a Zemikosa vykročil jednat. Nebylo však příliš o čem. Pan Finglor převzal Meronim a vydal slíbenou odměnu. Meronim se nijak necukala a ochotně přijala nový stav věcí. Podezřelého nebylo vůbec nic, a právě to na celé té věci působilo nadmíru podezřele. Ten hladký spád událostí. Ale nebylo čeho se chytit. Finglor se rozloučil

a vyrazil k Dymoru. Nurnští konsternovaně stáli a čekali, co řekne Bolbuch. A ten se zahloubal a nakonec pravil, že úkol byl tedy splněn a my můžeme jet domů. Strhla se vzrušená debata, kterou ukončil až nenadálý příchod pana Hrozného.

Pan Hrozný se u obelisku nějakých osm, devět mil vzdáleného o jeho baráčku v Zámorí, vyloupil prostě proto, že chtěl panu Zemikosovi něco říct. S panem Zemikosou se setkal během páně Zemikosova exkursu po vsi před pár dny, kdy tam družina nocovala. A ten pan Hrozný si potom později vzpomněl, že panu Zemikosovi zapomněl svěřit něco hrozného. Inu, co naplat, popadl tedy tlumok a hůl a vypravil se k Dymorské penvosti. Shledal jsem čin pana Hrozného velice bohulibým.

Pan Hrozný si tedy sedl na patu obelisku a pravil, že se musí svěřit s hrozným příběhem. Pan Hrozný se narodil v roce 1020 a jeho otec sloužil u pána Grelana. Ale ne toho mladého, ale toho starého, kterého je mladý pán vnukem. Děd Grelan, tedy ten starý, se narodil v roce 1008 a o jednadvacet let později, tedy v devětadvacátém, se stal pánem Notaratského panství. O dva roky později, v jednatřicátém, se mu narodil syn. A teď se dostáváme k té hrozně části příběhu. Toho syna otec v jedenácti letech poslal na studia do Nurnu, ovšem doprovod cestou přepadli lapkové a nebohého synka zabili. Děd Grelan, tehdy ještě muž středního věku, se z té ztráty zhroutil, nechal panství panstvím a na několik odešel do světa hledat sebe sama, hledat smysl žití. Do Notaratu se děd Grelan vrátil až o šest let později, tedy v roce 1048. Doprovázeli jej přítel, čaroděj Arago. A s sebou do Notaratu ti dva prý přivezli divné věci. Těmi divnými věcmi byly knihy a nástroje. Pan Hrozný řekl, že nějaký barbar Heron se s těmi dvěma spřáhl a pomáhal jim během dalších let vykládat náklad z jejich zásilek. Ten Heron prý byl

hrozný, tedy hrozného zjevu, a lidé se ho báli. Ten náklad vykládali i v roce 1064, takže zásilek bylo věru hodně. Potom ale někdy mezi osmašedesátým a sedmdesátým se děd Grelan nechal slyšet, že jeho ztracený syn žije. Že tedy tenkrát nezemřel, že je živ a zdrav a vede šťastný život v Mallikornu. Děd Grelan o tom prý téměř celou dobu věděl, ale informaci tajil. Proč však informaci tajil, to odmítl zveřejnit. Děd Grelan tedy tenkrát přiznal, že syn žije a přiznal také, že je ženatý a má syna. Tedy vlastně vnuka děda Grelana, a tedy následníka panského stolce. Grelan řekl, že jeho vnuk se jmenuje Grelan. V roce 1077, řekl pan Hrozný, starý děd Grelan zesnul. A čaroděj Arago se sebral, odjel do Mallikornu a toho Grelana přivezl. Tak se tedy mladý pán Grelan dostal na notaratský stolec. Pan Hrozný pravil, že nejhroznější na tom je, že mladý pán Grelan jakoby tomu starému z oka vypadl. I on sám sloužil u pana Grelana, stejně jako starý pan Hrozný, ale už je to dávno. V roce 1064 po té hrozně události ze služby odešel. Ten hrozný Heron totiž tahal pytle z Grelanových zásilek, tahal je někam do sklepa. A panu Hroznému, Grelanovi sluhovi, to jednou nějak nedalo a prošmejdil svému pánu sklep. A při tom šmejdění objevil vstup do nějaké chodby, vlezl tedy do ní, vedla asi míli a vylezla na povrch na ostrově, co se nalézá v jezeře. Byl to ten ostrov, na který bylo přísně zakázáno vstupovat. Ale panu Hroznému to nedalo, a když už jednou porušil zákaz, šmejdil dál. Objevil staré ruiny a v nich jakousi alchymistickou díklu. Byly tam baňky a křivule a také knihovny plné knih. Potom našel zatuchlou celu a v ní lidské kosti. Byl to hrozný pohled a atk se pan Hrozný rozhodl, že raději odejde. A tak se i stalo. Odešel z ostrova, odešel ze služby, odešel z Notaratu. Usadil se v Zámorí v rodném domku a na všechny ty hrozně věci se snažil zapomenout. A teď si prostě vzpomněl.

Nurnští nevěřicně naslouchali

vyprávění hrozného příběhu a přemýšleli, jestli si to pan Hrozný náhodou celé nevymyslel. Ale pán působil poměrně svěžím dojmem, co se bystrosti ducha týče. Pan Hrozný si ještě vzpomněl na pár maličkostí, které zapomněl v hrozném příběhu zmínit. Tedy především když starý pán Grelan opustil Notarat a hledal sebe sama a smysl žití, tak po tu dobu v panství vládl jistý pan Gvaroš. A další věc je, že včera se v hostinci U Nekolů zastavil nějaký chlap, co vypadal přesně jako čaroděj Arago zamlada. Prostě jako by mu z oka vypadl. Říkal jsem si, jetli náhodou panna Meronim nemůže být vnučkou svého bratra. Pan Hrozný řekl, že poté co ten plavovlasý muž dopil, odkvačil na jih směrem k Tudyboru.

Bolbuch rozhodl, že pokud plavovlasý Arago mířil k Tudyboru, jeho směr se shoduje s tím naším, totiž se směrem „hajdy domů“, a pokud ho tedy cestou potkáme, můžeme si ho podat. Pokud tedy bude vůle a chuť. Nurnští se tedy rozloučili s panem Hrozným a zamířili zpátky k Sádům vyzvednout si osobní věci a dát panu Sádovi a oběma dymorským nevěstkám definitivní sbohem.

Svinčík

V zámořském hostinci U Nekolů bylo zjištěno, že plavovlasý muž, který Aragovi zamlada z oka vypadl, se zastavil v lokále proto, aby se poptával po Nurnských. Což značilo problém a ten problém se zhmotnil asi dvě hodiny pěšího pochodu k Tudyboru. A tam přes cestu zátarasy a znenáhla a postupně se zhmotniviší lidé, číhající na nikoho jiného než na naši kumpanii. Nastal strašlivý boj, který tady rozhodně popisovat nebudu. Byl drtivý a krátký, nepřátelé našťestí čelili dohasínající neviditelnosti i na naší straně. Nurnští byli odpočatí a po zkušenostech z lesíka nad

Škvarkem taky poměrně ostražití. Krollku Galinu jsem poznal hned, podle toho jejího prasete. Neztratili jsme jediného muže, tentokrát nikdo ani neomdlel. Na cestě zůstal po boji neuvěřitelný svinčík. A vůdce oznámil, že máme jednoho jazyka a že jeden z těch chlápků určitě utekl. Utečenec byl ale prý kudůk. Jazyka přivlekli Bolbuch se Zemikosou doprostřed toho neuvěřitelného nepořádku. Svinčík bude nutné někam uklidit, ale nevím kam. A také se nemohu zbavit dojmu, že plavovlasý mladý Arago se ve svinčíku nenalézá. Dost možná tady vůbec nebyl.

Úpat

Pospíchám ulicí k přístavním dokům po vlhkém dláždění ztonulém v mlze z níž bezbarvé postavy hřežnou a mizí Hrůzou jat zrychlují, píchá mě v boku zoufalstvím protknutý veskrze skrze... Proč všechno tu vůkolem zdá se mi cizí!?

Vzpomínám, jak tady bývalo kdysi...
Malebná průčelí, podloubí, štíty,
lákadla před vchody hospod a krámů...
Obrázků minulých vybledlé rysy
zůstaly v paměti hluboko vryty
Kam se vše podělo!? Hlavu si lámu...

Jako bych propadl bludnému klamu
zamžourám, ale hned je to tu zase
ponurá beznaděj špíny a hnsu
Zděšeným úprkem zatáčky lámu
ztracený v prostoru strnulém v čase
nadvlády hniloby, štěnic a rusů

Už vážně nemůžu... přibrzdím v klusu
odpadky šustí co spadané listí
krutého podzimu mrtvého města
Bělavých pokryvem ptačího trusu
všimnu si obrysů kamenné bysty
jež přede mnou vyvěřela jak hora těsta

Dřív obří monument, řek bych, tu nestál
z kontur lze soudit na proporce ženy
v zorničkách němý chlad... svehpý... krysí...
pohled, co přijednom chválí i trestá...
Cítím se nicotný, zachromlý vjemy
jež se mi v útrokách tříštivě mísí

V sovětu podestě ozdobné vlysy
zmatnělá písmena zaslého lesku
tvořící čtyřsloví... Přestal jsem dýchat!
Takže to nebyl sen!? Takže ty... ty jsi!?
Nahlas a zhnuseně přelouskám desku:
„Regtorca Úpatu, mlospani Tichá”

Jestli jsem pospíchal, už nepospíchám
jelikož není kam... všechno je marné...
Ona ne... sám jsem svých nočních mūr
inkarnát
přišedší odnikud, spějící nikam...
bezvěký... ačkoli svět kolem stárne...
Za sochou mimoděk pohlédnu na Úpat...

Leč marno je žehrat a zbytečně planě lkát
nad pustým kampusem zteřelých domů
jež kdysi se pyšnily v bělostném štuku...
Rozpadlým sloupovým zhroutených
balustrád
dýchá jak z ověnění puklého zvonu
absence života, deficit zvuků

Jediným zvukem je zvuk mého kroku
chápu - co bývalo, už dávno není tu
a když jsem pochopil, vyrazím lehce
do srdce temnoty... hlouběji... k dokům...
v prvním (i posledním) zoufalém gambitu...
bohům žel sobě sám jediným pěšcem

Nebylo toho mnoho co dělat. Cítil
jsem, že vůdce směřuje výpravu k závěru a
sdílel jsem víceméně shodný názor, totiž že
tady už naše role v celé věci kolem panny
Meronim skončila. Výslech jazyka už to
rozhodnutí příliš ovlivnit nemohl. Jazyk se
jmenoval Gerizim z Naglinu. Jeho matka si
říkala Heinar a byla hostinskou. Celý přepad

naplánoval ten proradný Gunthar a akci
dozoroval jakýsi Erian. Ten Erian byl ale
proradný a asi tak nějak tušil, jak přepadová
akce dopadne, a poté, co rozdal příkazy, se
vypařil. Vypařil se pryč někam na sever, a to už
včerejšího dne. Gerizim si myslel, že se Erian
vypařil do nějakého tábora v lese, tedy do
tábora, odkud lumpové natahali klády sem k
cestě, aby postavili zátaras. Takle informace
mi ale přišla natolik pitomá, že jsem ji
považoval za nesmysl. Ten Erian prostě zdrhl,
nic víc. Ve čtyři hodiny došlo k popravě
zajatce a hlasování, co dál. Hlasování dopadlo
očekávatelně, tedy že se jede domů. Také bylo
všedružinickým hlasováním rozhodnuto, že
svinčák se uklízet nebude a že v Tudyboru
vůdce hezky po občansku oznámí incident
úřadům.

V šest večer v Tudyboru se vůdce
Bolbuch s Otakárem Vestou odešli udat a
kupodivu nedošlo ani k jejich zatčení, ani k
dalším oplétačkám. Banda těch grázlů z Hrdla
tady v kraji asi byla dobře a nechvalně
proslulá. Tudyborský starosta se těm dvěma
kajícím vyslancům jménem úřadu dokonce
omluvil za příkoří způsobená notaratskými
zbojníky a poděkoval za jejich likvidaci. O
svinčák se už postará starostenský úřad.

No a to bylo asi tak vše, co k té
notaratské lapálii lze říci. Není již co dodat. O
sedmnáctých předradostinách se před
rozveselenou Nurnskou družinou vynořily
známé siluety domů liscannorských. Seznal
jsem, že moje věž, nová dominanta obce,
vetkla panoramatu obce důstojný charakter.

O životě po životě

Vyprávěl mi Korman Zlotě
o životě po životě...
že totiž ženy studené
maj svůj půvab... ne, že ne

Chválil hlavně vnady těla
s kterým věk nic nenadělá
krásu, která nezestárne...
Tělo pružné, mladé, tvárné...

Muž si vesměs cení u žen
ňader, boků, hýždí, kůže
hladkých jako oskeruše...
Však zřídka si váží duše

K d'asu s duší!, hřímal Zlotě
Co zas, Wredo, popadlo tě!?
Slyš holou pravdu nabíledni:
Jen bezduchá ti nezevšední!

Pak zklidnil se a usrk piva...
Ani mrtvá, ani živá
bez duše a bez předsudků
to je žena! Jářku... vskutku!

Věčně mladá, věčně vděčná
studená a nekonečná...
ač věžeň mezi dvěma břehy
přec bezbřehá! A plná něhy!

K čemu duše, milý Wredo!?
Prozradím ti malé krédo:
Vztah - alchymie dotyků
tkví jen a pouze ve styku

Vykládal mi Korman Zlotě
o nekroláskách, o nahotě...
o průkopnicích nové doby
a chladné vášni mezi hroby

Pýřil se a naparoval
než mu náhle došla slova...
nad ránem... tak kolem třetí
když přišla řeč na početí...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*